

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKIKANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 46 0 Rs 105872 24 Rsž 2

Novi Travnik, 01.10.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija: Aida Pezer-Alić, kao predsjednik vijeća, Senad Begović i Mirjana Grubešić, članovi vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice S. I., kći H. iz B., ... , zastupana po punomoćnicima Husejnbegović Esmi i Rustempašić Safetu, advokatima iz Zajedničke advokatske kancelarije u Bugojnu, protiv tužene Šumskoprivredno društvo „Srednjobosanske šume“/Šumskogospodarsko društvo „Šume Središnje Bosne“ d.o.o. Donji Vakuf, ul.770 Slavne brdske brigade bb, zastupano po punomoćniku G.H. zaposleniku tužene, radi isplate potraživanja iz radnog odnosa, vrijednost spora 10.100,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj na presudu Općinskog suda u Bugojnu, broj: 46 0 Rs 105872 23 Rs 2 od 02.04.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 01.10.2024. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog se odbija, te se presuda Općinskog suda u Bugojnu, broj: 46 0 Rs 105872 23 Rs 2 od 02.04.2024. godine potvrđuje.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom obavezan je tuženi da tužiteljici na ime razlike plaće za period od 01.10.2018. godine do 31.12.2021.godine isplati iznos od 10.724,74 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe (17.11.2021. godine) do konačne isplate, kao i da na ime tužiteljice izvrši uplatu razlike doprinosa na plaću i iz plaće za penzijsko i invalidsko osiguranje kod Kantonalne administrativne službe Travnik za period od 01.10.2018. godine do 31.12.2021. godine u iznosu od 3.574,91 KM.

Istom presudom obavezan je tuženi da tužiteljima nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 5.775,60 KM, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Protiv navedene presude žalbu je blagovremeno izjavio tuženi, zbog povrede pravila postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava kao i odluke o troškovima postupka, sa prijedlogom ovom sudu da žalbu uvaži, prvostepenu presudu preinači na način da u cijelosti odbije tužbeni zahtjev tužiteljice ili da prvostepenu presudu ukine i predmet vrati na ponovni postupak i odluku. U obrazloženju žalbe navodi da je prvostepeni sud povrijedio odredbu člana 7., 123. i 191. st. 4 ZPP-a, jer tužiteljica nije dokazala potrebne pravno relevantne činjenice, te osporena presuda nije odgovorila na primjedbe koje su iznesene u rješenju ovog suda broj: 46 0 Rs 105872 22 Rsž od 04.04.2023. godine. Nadalje u žalbi navodi da tužiteljica potražuje razliku plate po odredbama Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u oblasti šumarstva u Federaciji Bosne i

Hercegovine („Sl. novine F BiH”, broj: 93/16 i 92/17), iako je navedeni pravni akt važio do 01.12.2020. godine, a potraživanja tužiteljice se odnosi i na period poslije važenja navedenog GKU. Posebno ističe da je navedeni GKU iz 2016. godine sadržavao samo osnovicu za obračun plaće, a nije sadržavao platne razrede i koeficijente, te da se prema praksi Vrhovnog suda F BiH ne može vršiti kombinacija parametara za obračun plaće tj. osnovica iz GKU a koeficijenti iz ugovora o radu, te u tom kontekstu navodi da postoji niz odluka Vrhovnog suda F BiH (odluke br. 65 0 P 109738 13 Rev od 10.2.2015. godine, br. 32 0 P 010540 12 Rev Od 19.3.2013. godine i dr.), te odluka Ustavnog suda BiH (npr. br. Ap-1466/22). Nadalje u žalbi navodi da je tuženi dokazao da je tužiteljici, kao i svim drugim radnicima, u relevantnom periodu, po posebnim odlukama isplaćivao razne naknade na koje naknade su isplaćeni porezi i doprinosi (prema nalazu vještaka radi se o iznosu od 3.378,34 KM) što se, shodno lex specijalis propisima koji tretiraju doprinose i porez na dohodak, smatra prihodom od nesamostalnih djelatnosti i predstavlja plaću, te da je vještak od utvrđenog iznosa razlike plaće trebao odbiti navedeni iznos koji joj je isplaćen, a o čemu prvostepeni sud nije dao nikakve razloge.

U odgovoru na žalbu tužiteljica navodi da je žalba tuženog neosnovana i predlaže da se ista odbije.

Nakon što je ispitao presudu prvostepenog suda u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti sukladno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH“, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao i izreci iz slijedećih razloga:

Žalba nije osnovana.

Prvostepeni sud je na osnovu dokaza koje su stranke u toku postupka predložile i izvele, pravilno utvrdio sve relevantne činjenice na koje je pravilno primijenio materijalno pravo, te je donio ispravnu odluku kada je u cijelosti usvojio tužbeni zahtjev tužitelja.

Za svoju odluku prvostepeni sud je naveo jasne, potpune i logične razloge koji kao takvi proizilaze iz provedenih dokaza ocjenjenih na način kako to predviđa odredba čl. 8. ZPP-a.

Iz utvrđenja prvostepenog suda proizilazi da je tužiteljica zaposlena kod tuženog od 2012. godine po osnovu zaključenog ugovora o radu broj 01-1394-10/131504/12 od 22.10.2012. godine kojim ugovorom je raspoređena na radno mjesto „inženjera rasadničke proizvodnje“ sa koeficijentom 8,00, te da član 21. Ugovora o radu od 22.10.2012. godine upućuje na primjenu Zakona o radu, Kolektivnih ugovora i općih akata poslodavca. Nadalje u toku postupka je utvrđeno da je tuženi za cijelo vrijeme vršio korekciju odnosno obračun i isplatu po nižoj osnovici (umanjena za 20%) i koeficijentu složenosti poslova od 2,60 i drugačijem rasponu tj. 1:3,26 umjesto 1:4, dakle da je u obračunu i isplati postupao suprotno zaključenim ugovorima koji upućuju na GKU iz 2016 i Pravilnik o radu (platni razredi i koeficijent), tj. suprotno dosegnutim pravima iz ugovora pa i nakon prestanka važenja GKU. Nadalje utvrđeno je da je kod tuženog na snazi Pravilnik o radu iz 2005.godine, te da tuženi nije postupio u skladu sa odredbom člana 177. Zakona o radu (Sl. novine F BiH 26/16 i 89/18) i član 76. Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u oblasti šumarstva

F BiH (Sl. novine F BiH 93/16 od 23.11.2016. godine) po kojim odredbama tuženi bio dužan u roku od 90 dana od stupanja na snagu ovog kolektivnog ugovora donijeti novi Pravilnik o radu, koji bi bio usklađen sa Granskim kolektivnim ugovorom, a niti su postojeći ugovori o radu zaključeni kako sa tužiteljicom, tako i sa ostalim zaposlenicima usklađeni sa odredbama Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u oblasti šumarstva F BiH od 08.11.2016.godine.

Imajući u vidu naprijed navedena utvrđenja prvostepeni sud je pravilno postupio kada je proveo dokaz vještačenjem po vještaku financijske struke Čiča Ermi iz Bugojna čiji je nalaz, kao i dopunu nalaza sud u cijelosti prihvatio i poklonio mu vjeru, te iz istog utvrdio da tuženi pri obračunavanju plaća tužiteljici primjenjuje Pravilnik o radu iz 2005.godine, jer novi Pravilnik o radu u skladu sa novim Granskim kolektivnim ugovorom iz 2016. godine nije nikada donesen, tuženi nije tužiteljici ponudio zaključenje novog ugovora o radu, već vrši promjenu načina obračuna plaće odnosno utvrđuje dosegnuta prava radnika zaključno sa 2016.godinom i na taj način on prelazi samo sa kategorije boda na način obračuna definisan po novom Kolektivnom ugovoru. Pri tom treba imati uvidu da se ne može prihvatiti navod tuženog da je u datom slučaju jedino pravilan obračun koji se vršio prema Sporazumu sa Sindikatом društva, jer taj sporazum sa Sindikatом nije primjenjiv, budući da nije definisan Zakonom o radu, zbog čega takav obračun plate nije prihvatljiv.

Prema tome, a suprotno navodima žalbe predmetna presuda nije obuhvaćena povredom člana 7., 8. i 123. stav 1. Zakona o parničnom postupku F BiH, pa se time ne može govoriti o pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, a slijedom toga ni o nepravilnoj primjeni materijalnog prava.

Naime, u datim okolnostima slučaja, tj. da je tuženi za period obuhvaćen tužbenim zahtjevom vršio obračun plaća tako što je iz novog Kolektivnog ugovora za oblast šumarstva F BiH iz 2016.godine uzeo odredbu koja definiše minimalnu plaću u iznosu od 55 % prosjeka plaće u F BiH kao osnov za osnovnu plaću, da je koeficijente utvrdio prema dosegnutim pravima radnika a bez poštovanja odredbi Kolektivnog ugovora, Pravilnika o radu i Ugovora o radu na koji način je mijenjao način obračuna plaće bez usklađivanja Pravilnika o radu i bez zaključivanja novih ugovora o radu kojim bi bili definisani novi koeficijenti, da je Pravilnik o radu Društva donesen 19.10.2005. godine shodno ranije važećem Zakonu o radu i ranijem Kolektivnom ugovoru za djelatnost šumarstva (Službene novine F BiH broj : 49/00) nije usklađen shodno članu 177. Zakonu o radu F BiH (Službene novine Federacije BiH broj: 26/16 i 89/18) i članu 76. Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u oblasti šumarstva u F BiH (Službene novine F BiH broj : 93/2016 od 23.11.2016. godine), tada i prema ocjeni ovog suda razlika u plaći koja je navedena nalazu i mišljenju vještaka koja je izvršena u skladu s odredbama GKU iz 2016. godine, i po ocjeni ovog suda se ne doima proizvoljno.

Imajući u vidu da je tuženi prilikom obračuna plaće izvršio izmjenu koeficijenta, to jest postupao suprotno zaključenom ugovoru o radu sa tužiteljem i pri čemu nije pravilno primijenio ni odredbe tada važećeg Kolektivnog ugovora za djelatnost šumarstva na teritoriji F BiH obzirom da je isti vršio drugačiji preračun, a ne 1:4 (vidi nalaz vještaka) kao i kod činjenice da Sporazum koji je zaključio tuženi sa reprezentativnim sindikatом Društva vezano za isplatu plaća a koji Sporazum se ne može prihvatiti i primijeniti kao način na koji se obračunava plaća jer takvo što nije definisano Zakonom o radu, a niti

Granskim kolektivnim ugovorom, odnosno kako tuženi nije postupio ni u smislu člana 32. GKU iz 2016. godine, pa ni nakon zaključenja pojedinačnog kolektivnog ugovora, a niti je drugačije uredio ugovorne odnose tj. zaključivanjem novog ugovora o radu, slijedom čega i prema ocjeni ovog suda tužitelj osnovano potražuje predmetnu razliku plaće.

Neosnovani su i žalbeni navodi tuženog koji se odnose na to da naknada plaća kao što su pokloni povodom državnih i vjerskih praznika, određene isplate koje su isplaćivane kao rezultat dobrih poslovnih rezultata što je isplaćivano u skladu sa donesenim odlukama tuženog predstavljaju plaću tužiteljice, te da iste ne podliježu oporezivanju.

Naime, naknade plaća koje se odobravaju zbog izuzetno ostvarenog poslovnog rezultata koje je Društvo ostvarilo a kojem rezultatu su svojim radom i angažmanom doprinijeli svi radnici Društva ili da se naknada plaće odobrava zbog izuzetno teških uslova rada praćenih kišom, te uz veliko zalaganje radnika ostvarena je zavidna realizacija plana sječe i šumskih uzgojnih radova, tako da isplate po osnovu ovih odluka o naknadi plaće su rezultat rada zalaganja radnika za bolje ostvarenje realizacije plana ili rada u iznimno teškim uslovima, tako da ne mogu ići na štetu radnika pri njihovom obračunu plaća po koeficijentima koji su manji od definisanih. Također i po pitanju isplaćenih naknada kao poklona i darova povodom državnih i vjerskih praznika i povodom jubileja Društva te naknade se ne mogu smatrati kao dio plaće jer su to primanja radnika koji u skladu sa odredbom člana 10 stav. 4 točka 5 Zakona o porezu na dohodak (Sl. novine F BiH broj 10/08, 9/10, 44/11 i 7/13) ne podliježu oporezivanju kako je to uostalom i tuženi u svojim odlukama koje odluke su provedene kao dokaz naveo u obrazloženju odluke o isplati poklona i darova povodom državnih i vjerskih praznika, jubileja Društva, tako da ove isplate po osnovu poklona i darova nisu i ne mogu biti dio plaće jer iste ne podliježu oporezivanju.

Prema tome, pozivanje tuženog na sudsku praksu i pravna stajališta na koja se poziva u žalbi, pravni vakum i slično nije primjenjivo u datim okolnostima slučaja a iz naprijed navedenih razloga, zbog čega je valjalo žalbu žalitelja odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostepenu presudu temeljem odredbi 226. Zakona o parničnom postupku.

Stoga je, a suprotno navodima žalbe, obrazloženje presude sačinjeno prema standardima iz člana 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku i člana 6. stav 1. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, pa tako i u pogledu troškova postupka, čije činjenične i pravne razloge u cijelosti prihvata i ovaj sud.

Ostali žalbeni navodi tuženog nisu cijenjeni shodno odredbi člana 231. Zakona o parničnom postupku, jer nisu od uticaja na drugačiju odluku ovog suda.

Predsjednica vijeća
Aida Pezer-Alić

